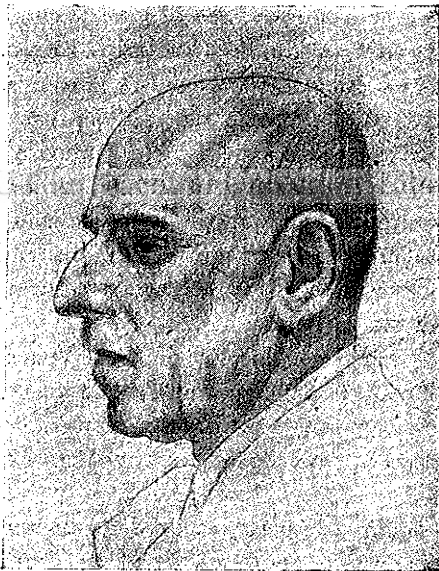

487447

FUNDAȚIA CULTURALĂ PRINCIPELE CAROL

CĂMINUL CULTURAL

*BULETIN DE INFORMAȚIE
ȘI PROPAGANDĂ CULTURALĂ*

ION AL. BRĂTESCU-VOINEȘTI

1928

BUCUREȘTI. — STRADA LATINA, 10

2

FEBRUARIE

ION AL. BRĂTESCU-VOINEȘTI

AL. BĂDĂUȚĂ

Scriitorul trebuie, îndeobște, considerat drept glasul prin care vorbește un popor sau o anumite parte din el : prin Brătescu-Voinești grăește *cumințenia* și *omenia* românească, în cel mai autentic izvor al lor ; este scriitorul care le-a fixat pe amândouă în forma cea mai fericită și firească.

Brătescu-Voinești scrie simplu și adânc. Ii plac oameni cu suflet de floare. Scrisul său e cea mai bună glastră pentru ei. Ii caută pretutindeni și-i cultivă cu o dragoste de grădinar pasionat. A stăruit, mai ales, asupra sufletelor pustiite de asprele vânturi ale vieții : oameni prematur defrunziți de nădejdi și prea oboșiți interior ca să nu cadă chiar în prima ciocnire cu împrejurările exterioare.

Eroii săi sunt, în genere, oameni înfrânți. Inși cari nu s'au putut adapta mediului, adesea ostil și mai totdeauna frământat de alte preocupări decât acelea ale sufletului.

Dincolo de copertele cărților lui Brătescu-Voinești se întinde o mare împărăție a tristeții. O lume aparte și ciudată : capabilă să se entuziasmeze pentru o floare sau să urmărească atent drumul frânt al unei găze pe o frunză și să-și împrăpăteze existența într'o simplă lectură de hrisoave.

„*In lumea dreptății*”, de pildă, este o carte de neasemuit de tristă liniște. Cu paginile abia înșorite de zâmbetul de simpatie al autorului pentru cei umili și oropsiți. O plecare migăloasă către cele mai ascunse cute ale sufletului lor.

Atrăgător și limpede, Brătescu-Voinești a creat o literatură care poate fi lesne utilizată *cultural* : cumițenia și omenescul adânc al personagiilor sale, pot deveni ușor două puternice forțe educatoare. Mai ales că, pentru aceasta, ele sunt ajutate de un stil clar și comunicativ.

Infățișând oamenii, mai mult cum ar trebui să fie de cât așa cum sunt, autorul lui „*Niculăiță Minciună*” oferă, astfel, în cărțile sale, câteva altoiuri de omenie și idealism, la îndemâna tuturor aceloră care se ocupă azi de grădănitul sufletesc al maselor populare românești.

De aceea noi credem că, cea mai bună alăturare a mulțimii la sensul recentei sărbătoriri a lui Brătescu-Voinești, ar fi aceasta : să nu existe astăzi nicăieri, bibliotecă publică sau de cămin, din cărțile căreia Brătescu-Voinești să lipsească...

INSEMĂRI

GH. D. MUGUR

Fiecare nație trebuie să-și plătească cultura de care are nevoie.

E mărturisirea dreaptă și firească a marelui profesor și creator de cultură Iorga. Cu bani trudiți îți plătești pâinea pentru gură, haina, căruța, unealta de muncă, calul, boul, sămânța, floarea, pomul, butucul de vie ; cu bani trudiți trebuie să-ți plătești și ceea ce aprinde lumina în tine și sporește puterea din suflet, cartea și alte bunuri ale culturii. Aceasta trebuie să înțeleagă întâi cărturarii cari se devotază acestei culturi a mulțimii. De cum se pune la cale un așezământ cultural întemeierii lui încep să ceară : cărți pentru bibliotecă, abonamente gratuit la reviste, un aparat de proiecție, filme instructive, diapozitive, conferențieri, un ajutor bănesc pentru construcția căminului, etc. Cine poate concepe o instituție sau un stat cu asemenea posibilități materiale. Ar trebui să ai prevederi de miliarde pentru a susține tot ce năzuește un târg, un sat, ori un cătun pentru ridicarea lui culturală. O instituție centrală organizează numai, dă directive, inspiră și ajută moral. Ea nu poate împlini niciodată ceea ce se cere din mii și mii de locuri : cărți gratuite, aparate gratuite, oameni grațiuți.

Ceea ce aspiră să aibă satul, trebuie să realizeze cu puterile lui. La început răscolitorii, organizatorii, animatorii satului vor lucra cu cuvântul, cu inima lor, pentru a determina jertfa pe care o cere cultura. Cu banul cu care cumperi pâine, cu acelaș ban trebuie să cumperi și carte și plăcerea de a privi un film care, ca să fie, a cerut sacrificii materiale de sute și milioane de lei.

Aceasta trebuie să se deslușească și deslușind oamenii, fiecare trebuie pregătit pentru plata culturii de care are nevoie.

Gustul de carte.

E o alergare azi și o nebănuită risipă de puteri pentru cei ce țin să creeze în târgurile și în satele lor, — biblioteci. Strâng cărți, cumpără cărți, primesc tot ce li se dă, — anuare, memorii, cărți latinești, compedii

străine, buletine și formează biblioteci. Dau de știre în târg sau în sat și așteaptă îmbulzeala oamenilor la ușa bibliotecii. Dar nimeni nu se ostenește până la cartea din raftul de brad al școlii sau al căminului, nici chiar cărturarul cu chemare pentru carte. Biblioteca rămâne mereu închisă iar satul își vede de câmp, de vitele lui, de cărciumă, de cărcotă, de inerția și tradiția lui primitivă. El nu cunoaște altă lumină de cât lumina soarelui care desbobocește florile și face primăvara. Cartea și raza din ea nu o știe.

Biblioteca astfel gândită e o ironie aruncată asupra satelor. Biblioteca nu se creează din afară. Ea vine dinăuntru ca o cerință a sufletului. Setea de carte o creează. Atunci vor veni oamenii la bibliotecă când școala va fi trezit și dezvoltat în copii gustul de carte. Pentru aceasta școala trebuie să fie nu numai a manualului didactic, rece și plictisitor, ci și a cărții de folositoare petrecere. Fiecare școală trebuie să-și aibă ceasul ei de lectură. Învățătorul trebuie să stârnească interes, entuziasm, aprindere, nebunie pentru carte. Să vrăjească. Copilul să câștige pe părinte, și pe prieten pentru cartea pe care a citit-o. Biserica trebuie să vorbească de carte. Cartea cu care atâți imaginația, trebuie să circule, să fie acolo. În cămin se vor face lecturi cu care să desmorțești sau să aprinzi satul. Cărți anume vor fi înfățișate ca bucurii, ca binefaceri, ca daruri cu putere de miracol. Pilde reale sau inventate vor fi folosite pentru ațâțarea oamenilor pentru carte. Cele dintâi cărți pentru dezvoltarea gustului de citire vor fi cărțile de petrecere și de folos, cărțile cari să prindă sufletul simplu al oamenilor, istorisirii în cari să creadă, basme și realități în cari să intre și să trăiască.

Pamela lui Richardson înebunise pe niște fierari dintr'o cușniță de sat, în Anglia. Cum terminau lucrul începeau citirea. Vecinii din apropiere veniau să asculte. Românul se sfârșește cu o căsătorie care e un triumf asupra necazurilor și greutăților dintre doi tineri. Bucuria cetitorilor a fost atât de neașteptată și de exaltată, că meșterul fierar împreună cu vecinii au alergat la biserică și suind în clopotniță, au început, drept mulțumire, să tragă clopotele din turn.

O carte care face să vibreze un popor e singură o victorie. Aceste cărți trebuie să stea la începutul activității noastre. Ele vor fi căutate și folosite. Și dela ele va începe realitatea bibliotecii în sat.

Orice bibliotecă începe prin a merge ea la om și numai târziu va veni omul la ea. Deci caracterul ei va fi dinamic, nu static. Cartea trebuie să circule prin bibliotecar, prin cămin, prin copilul de școală, prin îndemnul predicat în biserică sau în șezătoare. Biblioteca care nu se mișcă, ci așteaptă, e o iluzie. Și țara trăește din această înșelare. Miile de cărți

cari se împart și se duc, dorm ca aurul și pietrele scumpe din mormintele și piramidele nedesfăcute încă.

Cetirea Evangheliei.

Evanghelia e cartea cu care trebuie să înceapă cultura oricărui popor creștin. Englezii o primesc în mâinile lor de când sunt copii și o citesc până când mor, fără comentariile cărturarilor de școală. Ea direcționează acolo viața, face aer și lumină. În opera de expansiune teritorială, englezii au lucrat mai mult cu Evanghelia de cât cu sabia. Spiritul cărții a creat civilizația și cultura peste barbaria și primitivitatea de aiurea. Ende Evanghelia pătrunde, pământul se desfunde și se face floare. Altminteri, stăpânește datina și eresul.

La noi, adevărul și poezia Evangheliei n'au putut pătrunde prin ritual. Cartea există, dar omul nu o cere. Evanghelia nu e istorisirea ușoară care să se citească, fără răsuflet, cu entuziasm și vibrație. E grea. Se amăgesc toți câți cred că tipărind Evanghelia cu litere mai mici sau mai mari pentru ochii și sufletul omului din popor, ea va fi cetită și cerută. Nimeni nu o cere. Iar dacă o cere și va încerca să o cetească nu o va sfârși niciodată. Evanghelia nu subjugă ca cutare poveste răscolitoare; evanghelia e sortită, intrând prin stăruință misionară în mâinile muncitorului de pământ, să stea mereu închisă pe masă, ori în umbra firidei din perete. E greu, cetind evanghelist după evanghelist și verset după verset, să desprinzi și să fixezi în conștiință viața mântuitorului, învățătura și puterea lui. Și totuși, sufletul oamenilor trebuie pus în atingere cu divinitatea lor. S'au încercat pentru aceasta tot felul de căi: strângerea evangheliilor într'una singură, predica, evanghelizarea. Noi gândindu-ne tot la carte, în ceasul acesta de absență a misionarilor, am încercat un alt drum. Realizând o publicație pentru popor „Cartea Vieții” am pus în primele ei numere miezul evanghelic. Am extras din evangheliști, toată învățătura dată prin pilde și am întocmit atunci o carte simplă și sugestivă, care se citește cu farmecul cu care citești un mănunchiu de fabule: *Pildele Mântuitorului*. Am întocmit o altă carte tot așa de ușoară la cetit, scoțând din toate evangheliile: *Minunile lui Isus*, carte care se citește cu interesul cu care citești istorisirile unui povestitor de senzație. A treia carte coprinde învățătura dogmatică din *Predica de pe munți*. Acestei predici i s'au adăugat toate învățăturile lui Isus rostite ici și colo, în agitata lui activitate misionară. E o carte mai grea dar posibilă de cetit, prin învățăturile strânse la oaltă. E cartea de cugetări a lui Isus. A patra carte va fi cartea vieții mântuitorului, istorisită simplu de un povestitor creștin care poate să fie,

Galaction, Sadoveanu, Mehedinti, Brătescu-Voinesti, ori Pătrășcanu.

Iată cărțile cu cari vrem să intrăm în mulțime în această vreme de răscolire a sufletului popular și de mișcare a lui către lumea culturii.

Animatorii dela sate să le ceară, și să le împrăștie.

Nu cetim.

Poporul nu cetește nimic. Sunt sate unde nu pătrunde o carte, o foaie, nimic din ceea ce sporește conștiința omului despre lucruri și fapte. Orice întâmplare de interes românesc ajunge transfigurată pe firul telefonului ori prin gura unui curier din sat. Transmisă din om în om, devine o monstruoasă. Astfel stau încurcate în mintea și în inima oamenilor, lucruri și fapte. De aici păreri și credințe strâmbe, de aici porniri primejdioase și anarhie, de aici haosul în care se găsește țara.

În silințele pentru culturalizarea satelor, întâia grijă a misionarilor sătești e informația cinstită. Nepătrunzând jurnalul, care la noi n'a ajuns să fie un manual de cultură, presa satului trebuie să fie preotul sau învățătorul. Ei vor da săptămânal în șezătorile statornice din Cămin, știri de interes sufletesc, scoase cu grijă și cu pricepere din jurnalul pe care ei singuri poate îl primesc. Aceste știri cu deslușirile cari se leagă de ele vor folosi mai mult de cât o conferință. Ele vor fixa adevăruri în consecință, ele vor lămuri oamenii despre oameni, ele vor pune stavilă ereziei sătești. Deci, statornicie și jertfă pentru această presă verbală a satului.

Indemnul pentru cetire va merge către cel ce a trecut cu sufletul prin lumina școalei. Absolventul nu va fi lăsat să se piardă în masa agramată a satului. Va fi împins mereu către lumina pe care a descoperit-o în carte. Acesta trebuie să fie strigătul stăruitor al misionarului din sat : carte, carte, carte... Și răbdător trebuie să ducă la carte și la jertfa pentru ea pe toți câți îi cuprinde satul, de la păstorul din islaz sau din munte până la chiaburul pretențios din sat. Propovăduind cartea să o afle și să o aducă în sat. Cu ea va intra liniștea și sporul.

Plantații.

În țara cu cel mai rodnic și mai binecuvântat pământ de muncă, bună parte din satele noastre sunt că sălașurile de stepă, fără arbori și fără flori. Podoaba de vegetație trebuie să fie nota etnică a satului. Drumurile trebuie să fie coridoare de pomi, iar gardurile gospodarilor trebuie să se acopere de revăsatele ramuri ale trandafirilor de ostreață, de verdeață suitoare, de flori cari se deschid dimineața și se închid seara. Ori ce tablou își cere rama lui. Ce-ar fi un palat într'un desiș de bălării

și de gunoai; ce este o casă de țară într-o gradă nețărnută, plină de spini și de murdărie de vite? Aspectul de primitivitate al satelor noastre îl dă necurătenia, desgrădirea, scaiul, măracinișul, omizile, ori stepa ogrăzii murdare. Frumusețea satelor de aiurea o face albul nepătat al caselor, pridvoare și ferestrele cu flori, gardul și pomii de rod, cuiburile și coliviile. Olandezii își spală gardul în fiecare săptămână, iar căsuța fără lălele și fără flori nu se găsește în această țară a morilor, a digurilor și a meditațiilor etice.

Căminul, biserica și școala trebuie să agite satul către această roștire și împodobire a casei care spune și descoperă tot. Civilizația noastră nu se deslușește în palatul capricios de oraș ci în căsuța umilă a muncitorului de țară. Căminul să ia seama. În prețuia sosirii berzelor, cea mai frumoasă predică e aceea despre pomi și despre flori. Aducerea lor în gospodăria de țară trebuie să fie un vis și un scop misionar.

C A R T E A V I E Ţ I I

Din colecția *PROVERBE culese de GH. D. MUGUR și V. VOICULESCU*

Vierme se găsește și în mormânt de piatră

Nici soarele nu încălzește toată lumea.

Dumnezeu amână, dar nu uită.

Răspândiți printre săteni cea mai veche revistă populară

A L B I N A

intemeiată în 1897 de Haret.

Director: Ap. D. Culea.

Abonamentul 100 lei anual.

Redacția și Administrația, Str. Latină 10 — București.

Preoți și învățători

cereți de la „Fundăția Principele Carol”

P R O H O D U L

Domnului și mântuitorului nostru

I I S U S H R I S T O S

pentru a-l desface printre copii și adulți

Un exemplar 10 lei

CĂMINUL „UNGURENI”

Ni se pare nouă, cari urmărim de la Centru silințele și entuziasmul celor de departe că în fruntea organizațiilor de cultură de la țară ar sta Căminul cultural „Ungureni” din ținutul Botoșanilor.

Profesorul Eugen Neculau care prezidează activ acest așezământ sătesc îl consideră ca o școală de aplicație al seminarului teologic de la Dorohoi pentru învățămintele sociale. Domnia sa mărturisește apoi că tinde să facă din „Ungureni” un centru cultural care să sprijine propaganda și lucru în comunele învecinate.

Căminul din arătările celor ce lucrează în el a câștigat prin stăruință și răbdare, tot satul. Cuvântul lor e ascultat. De la această ascultare și încredere începe binele oamenilor și al locului. Secretarul Căminului, învățătorul Alexandru Moisiu o mărturisește răspicat și această mărturisire ne umple sufletul de mulțumire. „Să fii ascultat” iată pentru ce trebuie să se ostenească sufletul celor ce s’au angajat în lupta pentru ridicarea masselor.

Din buletinele pe cari acest „Cămin” le publică lunar înțelegi și râvna și priceperea cu care se lucrează asupra oamenilor.

Comunicări de fapte din țară și din lune; conferințe; recitări și lectură; teatru; proiecțiuni. Cetind program după program am găsit că toate sunt potrivite și am avut și intuiția entuziasmului cu care s’a făcut fiecare lucru. m’ăși bucura să știu că perseverenț se ține un program din care nu lipsesc știrile: presa de informație și de deslușire, presa care să sporească cunoștințele oamenilor despre lucruri și fapte, apoi un cuvânt, o conferință, ceva în legătură cu nevoile vieții locale, cunoscute din anchetă, o lectură pentru a pune în contact sufletul ascultătorilor cu opera de creație literară românească și în sfârșit muzică, teatru sau cinematograf.

Ași vrea să știu că după fiecare șezătoare se comunică ceva în legătură cu satul și cu căminul, faptele bune ale oamenilor, o inițiativă, un gând, o chemare, un îndemn...

Ași vrea să știu că satul s’a anchetat social și că cei ce lucrează în Cămin, trec mereu pe la casele oamenilor luminând, îndreptând și folosind acolo pe loc. Activitatea Căminului trebuie să fie una cu activitatea de ridicare a casei și a omului. Satul trebuie să se prefacă sub ochii atenți ai Căminului. Vorba de la Cămin trebuie să-și aibe răsunset în casă. Cercetătorul zelos va judeca râvna Căminului după prefacerea casei și aspectul estetic al satului, după mulțimea de la biserică, după lipsa de amenzi școlare, după curățenia și sănătatea oamenilor, după numărul cârciumilor și decența horei, după câte foi intră în sat, după câte cărți s’au cetit, după câte flori și câți pomi împodobesc sălașul și ograda omului, după lipsa de ocări și procese între oameni, după dragostea și munca lor.

Căminul „Ungureni” s’a rostit că e ascultat de întreg satul Sfatul lui, cercul învățătoresc și toți sprijinitorii lui sunt urmăriți cu bucurie în zelul misiunii lor.

În primăvară, cărturari și scriitori ai Fundației vor veni acolo să aducă satul și sufletul lor.

Cumpărați, calendarul cultural al

CETĂȚEI ALBE

cea mai bună publicație regională e opera de acolo.

NOTE COMUNICĂRI..

Orașe străine.

Fundația culturală Principele Carol a organizat împreună cu Soc. de Turism „România” un ciclu de conferințe asupra marilor orașe străine : Londra, Paris, Roma, Berlin, Vilna, Florența, Napoli, Assisi, Pompei, Marsilie, Praga și München. Ele se țin în fiecare Luni în aula Fundației Carol.

Desfacere de cărți.

Fiecare „Cămin” trebuie să-și organizeze un depozit de desfacerea cărților, adunând într'nsul, din edituri diferite, cărțile potrivite pentru adulți și copii. Copiii vor fi vestiți prin școală despre cărțile sosite la Cămin, iar copiii vor înștiința pe părinți despre publicațiile deslușite prin școală. Duminica o parte din ele vor fi desfășurate pentru vânzare, în tinda bisericii, iar după amiază la „Cămin”. Cumpărătorii stăruitori vor fi pomeniți la Șezătorile din Cămin și Duminică, după sfârșirea serviciului liturgic, în biserică.

Catalogul de cărți.

L'am vestit „Căminelor” spre orientarea cărturarilor la alegerea cărților pentru Bibliotecă. Cinci sute de „Cămine” au fost vestite despre aceasta. Două zeci de mii de învățători au citit în „Lamura” despre catalogul de cărți al Fundației. O sută cinci zeci de mii de foi din „Universul” au repetat știrea din cele două periodice ale Instituției, dar nu s'au găsit încă roo de cărturari care să ceară acest catalog al cărților. Dacă în frământările pentru cultura masselor, cartea nu e o necesitate hotărtoare, atunci ne întrebăm care e instrumentul de cultură al misionarilor de la sate?

Cartea Vieții.

A apărut colecția pentru popor și pentru tinerime. Această colecție cuprinde cărți cu cari misionarii culturii au să lucreze asupra mulțimii. Sunt cărți cari se pot răspândi în școală, cari se pot deface în tinda bisericii, cari prețuesc să stea pe masa fiecărui om.

Căminelor li s'a dat de știre despre această publicație prin prospectul publicat în No. 1.

Zidiri de Cămine.

S'a început în multe locuri. Unul din cele mai frumoase „cămine” zidite în anii aceștia de răscolire a sufletului e Căminul din Comana, cu cerdacul, sala de lucru și odăile lui. Va fi inaugurat în vară acestui an.

Căminurile din Basarabia.

În Basarabia se lucrează cu nebanuită râvnă pentru cultură. Zilnic cetim în adresele de acolo înștiințări de bucurie, — contribuția oamenilor pentru cărți, intențiile de a-și zidi localuri, abonamente la reviste, organizări de șezători și de lucru. E ceva viu. E sete. E un interes pentru cele bune și frumoase. Mărturisim, cunoșcând scrisorile de aiurea, că Basarabia, e ținutul cel mai primitor pentru cultura care se agită din centrele mari ale țării.

Teatru.

În „Cartea Vieții” se va tipări curând „Cuiul lui Pepelea” piesă de Tudor Pamfil. Alte piese de teatru vor intra curând în colecție. Organizațiile culturale le pot folosi pentru teatrele lor de adulți și de copii.

Misiuni.

Misionarii Fundației vor merge anul acesta, în fiecare Duminică, în câte unul din centrele dobrogene. E aceasta și o pregătire a dobrogenilor pentru 50 de ani de viață și cultură românească în Dobrogea.

Comenzi de cărți.

Fundația Principele Carol poate procura cărți pentru orice Cămin și Bibliotecă, numai de la o comandă de 300 lei în sus.

Deslusiri juridice și consultații medicale.

Se dau de către Fundație prin corespondență. Cele juridice de d. Al. Las-carov-Moldovanu, cele medicale de Dr. V. Voiculescu. Prețul acestor răspunsuri este: un mandat de 100 lei pe adresa Fundației (Str. Latină 10). Această sumă e un abonament la revista „Albina”.

Desfaceți cărți.

Ne place să judecăm silința unui Cămin, mai ales după cărțile răspândite printre oameni, după stăruitoarea lor reclamă, după câte cărți și foi au intrat în satul aceluia cămin. Recomandăm ca publicație periodică a noastră „Albina”. Cea mai veche revistă pentru popor. A întemeiat-o la 1897 Spiru Haret. Azi o editează Fundația, având ca director pe d. Ap. D. Culea.

Cetatea Albă.

Căminul cultural din acest oraș a publicat, după 10 ani de la realizare, un calendar care mai degrabă e o carte de citire a ținutului „Cetatea Albă”. Pentru cel ce vrea să se orienteze asupra vieții din acest colț de margine a Basarabiei să ceară Calendarul Cetății. Îl recomandăm tuturor căminelor. D. T. Iacobescu, fost deputat al ținutului, om de carte și de școală are meritul alcătuirii și realizării lui

Ateneul popular din Tătărași.

Faptă de mare răvnă, Ateneul popular din Tătari și-a organizat biblioteca care numără peste 3000 de volume și e deschisă zilnic dela 4—7. Împrumută cărți și acasă pe o chezașie bănească de 100 lei.

De 4 ori pe săptămână, ateneul are ședințe de cinematograf.

În cursul acestui an a înființat și o școală de industrie casnică pentru cusături și scoarțe românești. Conferințele se țin în fiecare Duminică. Organizatorul și animatorul mișcării de acolo e d. C. Ifrim.

Cunoștințe folositoare.

La alcătuirile de biblioteci populare, să nu se uite colecția de cărți din biblioteca „Cunoștinți folositoare”. Această bibliotecă e pusă sub direcția d-lui Ion Simionescu profesor universitar. Catalogul se cere la „Cartea Românească” în București.

Conferințele pentru popor.

Să aibă legătură cu viața și necesitățile oamenilor. Să nu se vorbească multimii despre lucruri cari le fură timpul și munca. Conferința să iasă din serioasa cercetare a vieții locale. Atâtea așezăminte de cultură se pierd cu conferințele lor în zădărnice.

CĂMINE NOUI

- „M. Cogălniceanu” — com. Carol I, Roman.
 „Regele Ferdinand” — com. Ruginești, Putna.
 „Petru Rareș” — com. Cubani, Bălți.
 „Lumina” — com. Marotinu, Romanați.
 „M. Eminescu” — com. Arciz, Cetatea Albă.
 „Graiul Moldovenesc” — com. Limbenii Vechi, Bălți.
 „C. Dobrescu-Argeș” — com. Onești, Argeș.
 „Elisabeta și I. Nicolau” — com. Budești, R.-Sărat.
 „Dorul de Lumină” — com. Catova Sgurița, Soroca.

* * *

Căminul cultural „G. Novac” din com. Vârlezi-Covurului și-a schimbat numele; astfel că, pe viitor, se va numi „Lumina Poporului”.

D I N

C A R T E A V I E Ț I I
B I B L I O T E C Ă P E N T R U T O Ț I
 I N G R I J I Ț Ă D E
G H. D. M U G U R Ș I V. V O I C U L E S C U

SAMARINEANUL MILOS

C A R T E A V I E Ţ I I

A APARUT :

<i>Făt Frumos din lacrimă</i>	M. Eminescu
<i>Pildele Mântuitorului</i>	Din sfintele Evanghelii trad. de Galaction
<i>Proverbe</i>	Culegere de Gh. D. Mugur şi V. Voiculescu
<i>Minunile lui Isus</i>	Din sfintele Evanghelii trad. de Galaction
<i>Cântece din popor</i>	Culegere de Ion Pillat

SUB TIPAR :

<i>Predica de pe munte</i>	Din sfintele Evanghelii trad. de Galaction
<i>Alexandru cel Mare</i>	Cezar Petrescu
<i>Sifilisul</i>	Dr. V. Voiculescu
<i>Cuiul lui Pepelea</i>	T. Pamfil

FUNDAŢIA CULTURALĂ
PRINCIPELE CAROL

SCUTITĂ DE TIMBRU
prin legea publicată în „Monitorul Oficial”
No. 89/927

STR. LATINA, 10, BUCUREŞTI

Căminului Cultural

comuna

judeţul